

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתעה

ערב שבת-קודש פ' צו, פ' זכור ה' תשע"א

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיללי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ואחת שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ח שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

ר' דוב ראובן הלוי ב"ר דוד הלוי ע"ה

גינזבורג

נפטר בפורים ה'תשס"א

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנו

הרה"ת ר' יעקב מיכאל הלוי וזוגתו מרת אסתר שיחיו

גינזבורג

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף אר"י לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה
ולענין ר' יוסף אר"י לייב ב"ר משה באר ז"ל מרת חשא ב"ר נטע אורי הכהן ע"ה
ולענין ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולענין יוסף ב"ר אר"י ע"ה
ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

דבר מלכות

3

מהיכן אנו יודעים שמרדכי הי' חסיד? / קטעים משיחת שי"פ צו, שושן פורים, בסעודה, התשי"ד

זמן הגאולה

8

גם היום אפשר לנצח במלחמת עמלק / הזמן הנוכחי באור הגאולה

וילחום מלחמת ה' - וינצח

12

רואים כיצד מתנדנד שם השלטון / שיחות בענין שלימות העם והארץ

כתב יד קודש

14

היכן הוא פתח אהל מועד? / ממענה כ"ק אד"ש מה"מ על שאלה בשיחת שי"פ צו התשמ"ה

כ"ק אדמו"ר שלי"טא

יורשה נא לי להציע שאלה בקשר לבאור שני תפוקים בפ"צו, אשר הואיל כ"ק אד"ש לבאר קצורה מקורית בשבח שעברה:

כפי שהובן לכאורה פירש כ"ק את המלים "ומפתח אהל מועד לא הצאו שבעה ימים" כפשוטם כי ש חנוכת הכהנים ומלוי ידיהם לעבודה היו ב"ה וך אהל מועד במשך שעה היום של שבעה הימים ולכן אל יצאו כהוך האהל עד חום החנוך הזה ומלוי ידיהם (וכה ינעם להיך הבאור הזה כמו " לא הצאו איש מפתח ביהו עד בקר "האמור בפסח מצרים)

אולם הוקשה לי כי הרי פשוטי הכתובים פשוט לא ידעו כי כל עבודות החנוך ומלוי הירדים של הכהנים (זריקה הרמים, הנפתח וכו') היו רק בחצר אהל מועד מסכיב למזבח החיצון מ ח וך לפתח אהל מועד, ולא מצוינו כהן כהוך האהל ק ששה רבינו שמש ככהן גדול במשך שבעה הימים וביום השמיני גם אהרן (ללמדו על מעשה הקסרה) ונדב ואביהוא שנכנסו שלא כדה במקדש.

ולפ"ז עדיין אנו צריכים לפרש את המלים "ומפתח אהל מועד לא הצאו" על ס ב י ב ת הפתח (בין הפתח למזבח החיצון כדוגמה בין האולם ולמזבח כביה המקדש) כי בני אהרון, עכ"פ, כהוך אהל מועד מאי עבידהיהו?

ואת כ"ק הסליחה

Handwritten notes in Hebrew, including a large signature and various annotations.

לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח זלמן לייב ב"ר יעקב יצחק ע"ה עסטולין
נפטר ביום ט"ו אדר א' - שושן פורים קטן ה'תשס"ה
ווגתו מרת רייזיל ב"ר חיים בנימין הלוי ע"ה עסטולין
נפטרה ביום כ"ו שבט ה'תשנ"ו
ובנם הילד ישראל נח ב"ר זלמן לייב ע"ה עסטולין
נפטר ביום י"ד טבת ה'תש"י
ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם בגאולה האמיתית והשלימה

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ ווגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

היכן הוא פתח אוהל מועד?

בקשר עם פ' השבוע, מובא בזה צילום (מוקטן במקצת) ממענה כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על שאלה בשיחת ש"פ צו ה'תשמ"ה

(השיחה נדפסה בהתוועדות תשמ"ה ח"ג ע' 1651 ואילך)

להלן פיענוח הכתי"ק:

בתוך השאלה הוסיף הרבי את המילים: **מפורש** . . וחוף הימנו [למזבח החיצון] חוצה לו הזהו פש"מ!?

מסביב כתב הרבי: **במקום לתרץ הוסיף קלאץ קושיא!**

תירוצה י"ל פשוט בפש"מ, עד שרש"י א"צ לתרצה – לפני פסוקים הנ"ל **מפורש** (א, ג-ד): **כל העדה הקהל** . . כאשר צווה להקהל העדה אל פתח אה"מ שא"א כלל בתוך הקלעים (בחצר אה"מ) היינו שגם פתח החצר נקרא פתח אה"מ (כיון שדרכו נכנסים לאה"מ) ויש דוגמאות לזה.

לזכות הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי וזוג' מרת נחמה פייגא שיחיו וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי שי' לאבוקבסקי מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחיה מוסיא שיחיו שגלוב

מוקדש לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי מו"ל כתי" הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים" ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חיי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג יה"ר שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה

מהיכן אנו יודעים שמרדכי הי' חסיד?

מרדכי תיקן שחייב איניש לבסומי כפוריא עד דלא ידע, והרי למי יכולה ליפול כזו סברא לתקן תקנה ד"עד דלא ידע" לדורות, אם לא לחסיד!

● בבית חסידי – לא מתפעלים מכך שאומרים "לחיים" סתם באמצע השבוע, ובכפרט במלוה מלכה, וכל שכן כפורים ● תרגום חפשי משיחת ש"פ צו, שושן פורים, בסעודה, ה'תשי"ד - בלתי מוגה

בעריכת מערכת "יחי המלך" ו"שיחות קודש"

היהודים את אשר החלו לעשות⁷, בפורים הי' גמר וקיום הדבר דמתן תורה⁸, אזי כשם שקודם מתן תורה כתוב⁹ "כה תאמר לבית יעקב" – "אלו הנשים"¹⁰, ולאחר-מכן "ותגיד לבני ישראל", כך גם בפורים, שבו הוא גמר וקיום הדבר דמתן תורה, שהעיקר הם הנשים, ולכן גם בגשמיות ההצלה היתה ע"י אסתר.

ב. כיצד אסתר הצילה את היהודים – אסתר הלכה במסירות נפש, כאשר אסתר שמעה שישנה גזירה על בני"אזי "ותתחלחל המלכה"¹¹, הגם שהגזירה לא נגעה לה כיון שהיא היתה בבית המלך ועד המשתה השני אחשוורוש כלל לא ידע שהיא יהודי', אעפ"כ כשאסתר שמעה שישנה גזירה על היהודים אז "ותתחלחל המלכה", זה "תפס" אותה והיא הלכה לבטל את הגזירה במסירת נפש.

א. כתוב בתניא¹ ש"אינה דומה שמיעת דברי מוסר לראי' וקריאה בספרים", לכן בהזדמנות זו אחזור עוד הפעם בעל פה על ענין שכבר כתבתי אודותיו במכתב.

הגם שנשים פטורות ממצות עשה שהזמן גרמא², אבל במועדים דפסח, חנוכה ופורים גם נשים מחוייבות³, כיון שלמועדים אלו ישנה שייכות גם אליהן.

אך מכל-מקום ישנו חילוק בין פורים לפסח וחנוכה, שבפסח וחנוכה הנשים הן טפלות, כמו שמובא הלשון⁴ "אף הן היו באותו הנס", משא"כ בפורים שעיקר הנס הי' ע"י אסתר⁵, וכל המגילה נקראת על שמה – מגילת אסתר⁶.

והטעם לזה הוא, כיון שבפורים הרי "וקבל

(1) ב"הקדמת המלקט".

(2) קידושין כט, א.

(3) פסחים מג, ב. קח, א. שבת כג, א. מגילה ד, א.

(4) פסחים קח, ב. שבת שם.

(5) תוד"ה שאף הן – מגילה שם.

(6) בבא בתרא יד, ב.

(7) אסתר ט, כג.

(8) ראה תו"א מג"א צו, ג. סה"מ תרפ"ז ע' קי ואילך.

(9) יתרו יט, ג.

(10) מכילתא ופרש"י עה"פ. שמו"ר פכ"ח, ב.

(11) אסתר ד, ד.

הליכתה של אסתר לאחשוורוש הרי היתה כרוכה בסכנת נפשות, שהרי 'זאני לא נקראתי לבוא אל המלך זה שלשים יום'¹², וא"כ בודאי שהיתה זו סכנה, וע"פ דין אסור ה' לה להעמיד את עצמה במצב כזה, כיון שע"פ דין אסור למסור את הנפש בשביל השני,

[באם היתה שואלת אצל רב "מתנגד" האם לילך, בטח ה' פוסק שאסור, היות וע"פ שר"ע צריכים לשמור על הרמ"ח אברים ושס"ה גידים¹³; זוהי מצות "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם"¹⁴, רק המזל ה' שהיא לא הלכה לשאול...],

היא לא חשבה האם מותר או אסור, כאשר דובר בנוגע לגזירה על היהודים – הלכה אסתר במסירות נפש.

ג. מהיכן אסתר לקחה זאת? – מהחינוך שקיבלה ("זיך געהאָדעוועט") בבית מרדכי, שמרדכי ה' יהודי של מס"נ ("א מס"נ איד").

[– מרדכי ה' חסיד. מרדכי תיקן שחייב אינני לבסומי בפוריא עד דלא ידע, והרי למי יכולה ליפול כזו סברה לתקן תקנה ד"עד דלא ידע" לדורות, אם לא לחסיד! לפני כן, לא ה' שום מקום ע"פ שר"ע לענין ד"עד דלא ידע", אפילו שמחת יו"ט צריכה להיות במדידה והגבלה¹⁵, ורק אצל חסיד ישנו ענין של יציאה ממדידה והגבלה, ולכן הוא תיקן לדורות את הענין ד"עד דלא ידע" (צריכים הרי לתת נתינת מקום גם למתנגדים, אזי ישנה עצה בשו"ע¹⁶ לקיים את ה"עד דלא ידע" ע"י שהולכים לישון... אבל אמיתית הענין הוא

(12) שם, יא.

(13) רמב"ם ה' דעות פ"ד ה"א. שו"ע אדה"ז ה' שמירת הגוף ונפש.

(14) ואתחנן ד, טו. וראה חדא"ג מהרש"א ברכות לב, ב.

(15) ראה רמב"ם ה' יו"ט פ"ו הכ"א. שו"ע אדה"ז אר"ח סתק"ט סי"ג.

(16) רמ"א אר"ח סתרצ"ב ס"ב.

היציאה מההגבלות).

בבית חסידי – לא מתפעלים מכך שאומרים "לחיים" סתם באמצע השבוע ("אין א פשוט'ן מיטוואָך"), ובפרט במלוה מלכה, וכל שכן בפורים.

– בעיר היכן שאבא כיהן כרב, היו מנגדים רבים בגלל שהוא נהג לחזור חסידות, ובגלל החומרות וההידורים השונים שהוא הנהיג בעיר.

פעם הלשין אחד ממנגדיו למושל, באומר שחמה יהודים התאספו ובחרו ברב, אדם שמשתכר וקורע את בגדי האנשים!

המושל התפלא מאוד ע"כ שרוב היהודים בחרו בכזה סוג של רב, אזי הוא שלח את אחד מפקידיו לביתו של אבא כדי לראות מה קורה שם. כאשר הפקיד הגיע לבית אבא, הוא פגש אותו כשהוא יושב ולומד, על השולחן לא ה' משקה, והכל ה' בסדר. התפלא הפקיד עוד יותר על מה שקורה כאן, וסיפר לאבא את כל ההלשנה. אזי אבא אמר לו שהוא אינו יודע משום סיפור.

מה ה' באמת הסיפור? חקרו אח"כ ומצאו שכך הוה: ב"ט כסלו התוועדו, והתוועדו מאוד טוב, אבא חזר הרבה חסידות, וכולם היו במצב-רוח מאוד מרומם ("אויפגעלייגט"), וכך התוועדו עד מאוחר בלילה.

פעם נהגו חסידים בסוף ההתוועדות לפנות בוקר להוריד את הסירטוקים ולרקוד בלעדיהם, ובאותו י"ט כסלו גם עשו כך.

ה' שמה אחד שמשום מה לא רצה כל-כך מהר להוריד את סירטוקו, והיות שאבא שהגיע לא מזמן מליובאוויטש לא היתה לו אז דאגת הפרנסה, וה' במצב-רוח מרומם ("זייער אויפגעלייגט") – אזי הוא "עזר" לו להוריד את הסירטוק, ומה שקרה זה שהשרוול נשאר אצל אבא והסירטוק אצלו...¹⁷ –

(17) ראה גם שיחת ש"פ תשא תשמ"ה.

וכל זה אינו דבר שנתחדש זה עתה – ידעו זאת גם מקודם, ולמרות זאת, הלכו והחזירו את בארות הנפט למצרים!

צריך להבהיר שאם זה יתנדנד, זה ישוב חזרה

והטענה ש"אין צועקין על העבר" – זהו לא 'עבר' זהו 'הווה', ויתירה מכך זהו 'עתיד'. לכל לראש לכל הפחות לא למסור הלאה, ושנית, יתירה מכך, ניתן לקבל זאת בחזרה. ובפרט כשרואים כיצד מתנדנד שם (=השלטון), צריך להבהיר לכל הפחות, שאם זה יתנדנד, זה ישוב חזרה לידיים יהודיות, שמהם קיבלו זאת. ושזה לא יפול על-דרך כפי שהיה בפרס וכיו"ב שאין כאן המקום להאריך בזה.

(משיחת ח"י אלול ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

מדור "זמן הגאולה" מוקדש

לע"נ הרה"ח הרה"ת ר' יעקב זלמן חיים בהרה"ח ר' אברהם מרדכי לוי יצחק ע"ה סעמיועלס

גלב"ע ביום כ"ג כסלו ה'תשמ"ו – ת.נ.צ.ב.ה.

ולזכות זוג' – תבלחט"א – מרת רחל תחי', ולזכות בניהם ובנותיהם: מרת בת שבע דבורה ובעלה

הרה"ת ירוחם פישל גדלי' הכהן ש"י בראנשטיין, מרת גיטל מלכה ובעלה הרה"ת אברהם

ישראל ש"י ביסטריצקי, הרה"ת שמואל מאיר וזוג' מרת נחמה ש"י סעמיועלס, הרה"ת יוסף

יצחק וזוג' מרת מרים קיילא ש"י סעמיועלס, וכל בני משפחתם שיחיו

לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש

מדור ה"דבר מלכות"

מוקדש לזכות

הרה"ת אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בת'יה רות בת שרה שיחיו

וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו

ולזכות דוד יעקב בן מינדל ש"י, מיכאל נחמיה בן חוה אסתר וזוג' רחל יפה בת מינדל שיחיו

וילדיהם: עדן שרה ושהם מרדכי שיחיו

ולזכות שושנה חסיה בת מינדל שתחי

ולזכות הרה"ת אפרים יונה בן פאולין רות וזוג' רייזל פרומה בת ח'י רחל שיחיו

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומה ש"י ולזכות ח'י רחל בת שפרנצא שתחי

ולזכות יצבי בן ח'י רחל ש"י

רואים כיצד מתנדנד שם השלטון

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת יחי המלך

[. .] לפני ש"ראש הממשלה" הגיע כעת לארה"ב – התחילו לדבר בגלוי שמתחרטים על כמה ענינים שחתמו עליהם לפני-זה, מאחר שרואים שהחזירו את הכל, ולא קיבלו דבר תמורת זה, זולת "פיסת ניר" – אבל לא יודעים כיצד לצאת מהסבך!

ואעפ"כ – ביקשו שלא להאריך בדיבור בענין זה, מאחר שזהו דבר המצער, ובעיקר – כדי שלא ליצור רושם בעולם שיהודים אינם עומדים בדיבורם!

היתכן לחשוש מדבר זה? הרי גם הם (המצרים) לא עמדו בדיבורם, ולאחרי 24 שעות מחתימת ההסכם, כבר הפרו אותו! אלא שאז העלימו זאת, ועתה מספרים זאת בגלוי.

ועד"ז בנוגע להחזרת "שדות הנפט" – שזהו "דבר המבהיל" כלכלת המשק (ועאכו"כ בנוגע לעניני הגנה כו') בכל העולם כולו תלוי' בנפט, ואעפ"כ הלכו והחזירו זאת בידיים!

הספקת הנפט ממצרים אינה וודאית

וכאשר שאלו: היתכן?! – היתה התשובה שיש נפט בכמות המספיקה לשלשה חדשים, ועוד תירוצים כיו"ב – שאין להם מקום במציאות כלל וכלל, וכמו שיאמרו ששתים ועוד שתיים הם חמש. (החילוק הוא רק – שזה פשוט גם בשכלו של ילד קטן, והמדובר – פשוט בשכלו של אדם שיוודע אודות נפט כו').

וכעת גילו כבר שמדי שנה בשנה קונים נפט ממצרים בשווי של 500 מליון דולר! – והמדובר אודות הנפט שמפיקים מאותן בארות נפט שמסרו להם, השייכות ליהודים, ושנבנו והופעלו על ידי יהודים!

ויתירה מזו: הספקת הנפט ממצרים לישראל אינה וודאית, כי זה תלוי ב"חסד" של מצרים, וכפי שרואים שד בבד עם הנסיון להרגיע את הרוחות ע"י הבטחה (שאינן לה שחר) שיש נפט מוכן למשך שלשה חדשים – שלחו שליחים מעבר לים, למכסיקו, לדרום אפריקה ולאוסטרלי', כדי שישלחו משם "פחם" עבור ארץ ישראל, כי ישנו חשש שיצטרכו להחליף את הפקת האנרגי' ע"י נפט, להפקת אנרגי' ע"י פחם!

הכל מבינים את גודל הטירחא וגודל ההשקעה הכספית וריבוי הזמן הנדרש להחליף את כללות הנהגת המשק ועניני ההגנה כו' מארגני' המיוצרת ע"י נפט לאנרגי' המיוצרת ע"י פחם. הכל מבינים כמה הרפתקאות עלולות להתרחש בדרך, באותם שבועות שיעברו עד שיגיעו עם הפחם מאוסטרלי' ומדרום אפריקה לארץ ישראל.

אזי מרדכי חנך את אסתר שכאשר מדובר אודות גזירה על יהודים אין לעשות חשבונות כלל ויש לילך במס"נ. כאשר נגזרה הגזירה אמרו מרדכי ואסתר – יהודים, צומו בפסח!¹⁸ כיון שבשעת הגזירה לא התחשבו בדין של פסח, וכך גם אסתר עצמה, העמידה את חייה בסכנה והלכה לאחשורוש.

ולא רק הם לא חשבו על עצמם ועמדו במס"נ, אלא גם אספו כ"ב אלף תינוקות של בית רבן ופעלו בהם שילמדו תורה במס"נ, וע"י התינוקות של בית רבן הם גילו את כח המס"נ בכל בני ישראל, גם באלו ש"השתחוו לצלם" ו"נהנו מסעודתו של אותו רשע"¹⁹ – וכפי שמובא שלא עלה מחשבת חוץ ח"ו על לב אחד מהם במשך כל השנה²⁰, ודוקא ע"ז ביטלו את הגזירה.

ד. הלימוד מזה לנשי ובנות ישראל בכלל, ובנות חב"ד בפרט:

כאשר מדובר בחינוך הילדים, אין לחשוב על ה"תכלית" שלהם, אלא יש לחנכם ברוח התורה. לא להביט על החברות שאצלם יגדלו הילדים מסודרים, האחד יהי' דוקטור, השני יהי' עורך-דין והשלישי לכל-הפחות מצחצח נעליים ("א שוך פוצער")

– באמריקה ישנה אימרה שמצחצח נעליים זה גם משהו, שהרי ראקעפעלער²¹ הי' פעם מצחצח נעליים, ולאחמ"כ נהי' גביר גדול –

אבל אם היא תשלח את הילד שלה לשיבה, הוא יהי' בטלן ואפי' לא יידע לצחצח נעליים, הוא כלל לא יידע איך מחזיקים מברשת ביד... במילא היא מפחדת לשולחו לשיבה, שהרי מהיכן הוא יתפרנס?

צריכים לדעת, שאין לעשות את כל

18) ראה מגילה טו, א. אסת"ד פ"ח, ז. פרקי דר"א פ"ג.

19) מגילה יב, א.

20) תו"א מג"א צז, א. א. צט, ב. ועוד.

21) מהעשירים הכי גדולים בארה"ב.

החשבונות הללו, יש לידע שהקב"ה הוא זן ומפרנס לכל²², ולא צריכים לעזור לו או לחסוך עבודה בשבילו, מה שדרוש לעשות – זה לחנך את הילדים בדרך התורה, ועי"ז יהי' להם אושר ועושר גם בגשמיות.

אין מה להביט על דלת השכן ("נעקסט דאר") ולקנא בכך שלילד שלו תהי' דירה, ולשני מכונית ולשלישי כל מיני רוחות אחרים ("אן אנדער שווארץ-יאָר"), אלא יש למסור את הילד למלמד שאינו מכיר את שפת המדינה, והוא אפילו איננו יודע מה שמו של הנשיא (בארה"ב) עכשיו ומי הי' הנשיא שלפניו, ונוסף לזה הוא גם הולך עם זקן ארוך... ודוקא מלמד כזה יחנך את הילדים בדרך התורה והמצוות, ועי"ז דוקא מצילים את הילדים, ומצילים את כל העם היהודי.

ה. וזוהי גם ההוראה מהנ"ל לעסקנים, שעליהם להשתדל ולמסור את כל כוחותיהם עבור חינוך הכשר. והגם שזה לא נוגע לו כלל, עליו ללמוד מאסתר, שאף שהגזירה לא נגעה לה, מכל-מקום "ותתחלחל המלכה" והיא הלכה במס"נ, כיון שהגזירה על בני ישראל היתה אצלה דבר פרטי שלה.

וזו גם החוב של כאו"א: כאשר רואים כיצד הדור הצעיר מתחנך, מונחת על כאו"א החובה לעסוק איתם בכל כוחותיו בחינוך הכשר.

לא צריכים לעשות חשבונות כלל האם זה לפי כבודו או לא, האם ללמד ילדים אל"ף-בי"ת יכול גם אדם פשוט ממנו, והוא צריך לעסוק בדברים נעלים וכו' – כל זה הוא חשבון טוב בשנים כתיקונם, אך כאשר בועת שריפה לא מכנסים אסיפות כדי להחליט מי יכבה אותה, אלא כאו"א עושה ככל יכולתו כדי לכבות את השריפה.

כמו"כ הטענה שהוא כבר עבד והתייגע

("געהאָרעוועט") מספיק על חינוך הכשר ועכשיו שמישהו אחר יעסוק בזה – איננה טענה כלל, שהרי "אדם²³ לעמל יולד"²⁴ – אדם צריך לעמול תמיד, היות וכדי להצדיק את היסורים שיש תמיד לנשמה ע"י ירידתה בגוף עליו לעמול ולהתייגע, וברגע שהוא אינו עמל הרי הנשמה מתייסרת לשוא; וכשם שזה בנוגע לעבודה עם עצמו, כן הוא גם בנוגע לעבודה עם הזולת, ובפרט בענין החינוך, שיש לעמול ולהתייגע כל הזמן ("מען דארף שטענדיק האָרעווען").

* * *

1. בפורים בשנה שעברה דובר²⁵, שכאשר ישנם ה"עניינים לראות ואזנים לשמוע כו"²⁶ אזי אפשר ללכת גם בדרכים חדשות, אבל כאשר חסר בזה מוכרחים ללכת רק על דרך סלולה, ובמילא יש לחזק את המנהגים הישנים.

היות ובפורים נוהג הרבי נ"ע לאסוף כספים לענייניו²⁷, אזי מגבית לא אעשה כאן, אלא כל אחד יחליט במחשבתו כמה הוא יתן, וכאשר יעשו זאת בהתוועדות דפורים זה יהי בהצלחה.

(כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן את הניגון קול ביער).

* * *

2. . . מלבד כהנ"ל, הרי עכשיו הוא בכלל "עולם הפוך", העולם מתנהג שלא ע"פ שכל, ובמילא זה הרבה יותר קל להפיץ חסידות.

הייתי בצרפת כאשר התנהלה המלחמה

(23) איוב ה, ז.

(24) ראה סנהדרין צט, ב.

(25) שיחת פורים תשי"ג (שיחות-קודש תשי"ג ע' 212).

(26) ע"פ תבוא כט, ג.

(27) ראה ספר השיחות תורת שלום ע' 248. ועוד.

עם הגרמנים. היו שם מבצרים חזקים ולגרמנים לא הי' מאומה, ואעפ"כ הם הלכו למלחמה, וכאשר שאלו אותם כיצד הנכם יוצאים למלחמה? הם נהגו להשיב מענה שאינני רוצה לחזור עליו כיון שימחה שמו של עמלק²⁸, אבל עכ"פ הי' זה ענין של תוקף שאין לו מקום בשכל כלל, ולפועל הם ניצחו במלחמה.

לאחר-מכן כאשר היתה ההצלה פורתא מהגרמנים, וגם זה הי' שלא ע"פ שכל, בשכל לא הי' שום נתינת מקום כיצד יגרשו אותו.

אחר-כך הסיפור עם ארץ ישראל הי' גם שלא ע"פ שכל, הן מה האנגלים עזבו והן מה שהיהודים תפסו את ארץ ישראל ומנהיגים אותה – וראי' לדבר מכך שביניהם גופא היו כאלו שטענו שלא כדאי לקחת אותה כיון שלא יוכלו להחזיק בה – וכבר יותר משלש שנים (שע"פ דין זה חזקה²⁹) שזה מתנהל שלא ע"פ שכל, אלא בדרך נס.

וא"כ הרי העולם הפוך עכשיו, וכל הדברים שנעשים אין להם שום מקום. אינני יודע אם הנהגה זו היא מעלה, אבל עכ"פ עבור הפצת תורת החסידות הרי זו בודאי מעלה גדולה, שעכשיו אין צורך בשום ויכוחים אודות חסידות ככל הויכוחים שהיו פעם.

עכשיו צריכים לטעון: מה עוזרים כל הסברות?! הרי הנך רואה שהעולם אינו מתנהל ע"פ שכל, תסתכל על המציאות שהחסידות פעלה – אם בשנים עברו היו יכולים להיות כדבעי, ואפי' במדרגות נעלות – ללא חסידות, הרי שהיום המציאות מראה שמוכרחים להגיע לתורת החסידות, כפי שישנם כמה מופתים מוחשיים על-כך, ואם-כן כל הסברות והפלפולים אינם תקפים עוד בשעה שרואים את המציאות.

(28) פרש"י יז, טז.

(29) ב"ב כח, א. רמב"ם הל' טוען ונטען פי"א ה"ד. טוש"ע סק"מ ס"ח.

אם בתחילה מדובר בדבר קר לא שייך לקרר אותו, ומכך מובן שהיהודי מצד עצמו הוא חם כי אצלו מאירה הנשמה, שהיא "רשפי' רשפי אש שלהבת י-ה"²³.

ולכן יש בכחו של יהודי להלחם בעמלק, ביודעו, אשר רצונו של עמלק לפעול בו "אשר קרך בדרך" – נובע מכך ש"יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו", זאת-אומרת, עמלק לא התבונן בשכלו והגיע למסקנא שכלית שאין פלא בכך שהקב"ה יכול לחולל נס ובמילא אין מה להתפעל מזה שהקב"ה בקע את ים-סוף או חולל נס אחר, אלא עמלק "יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו" – הוא רוצה למרוד בהקב"ה, ודוקא לכן יהודי אינו מתפעל ממנו ועובד את הקב"ה בחום והתלהבות ("מיט א ווארימקייט").

1. וזוהי ההוראה מפ' זכור:

אומרים ליהודי: תדע לך שמצד עצמך הנך יהודי חם, ולא נוגע איך שאתה נראה בחיצוניות, "אל תבט אל מראהו"²⁴, כי בפנימיות יודעים שהנך יהודי חם, יהודי רותח ("א ווארימער איד, א הייסער איד"), ובענינים של קדושה הנך עוסק בלהט, ואפילו אותו יהודי ששומע איך עמלק מתווכח עמו גם הוא יהודי חם, אלא שעמלק רוצה להלחם עם בני ישראל באופן ד"אשר קרך בדרך", כב' הפירושים שבזה – מל' חלישות ומל' קרירות, הוא רוצה לפעול שיהודי לא יהי' "חם" לענינים של קדושה.

וע"י שיהודי נלחם עכשיו בעמלק בעבודתו הרוחנית ומנצחו, ועובד את הקב"ה בלמוד התורה וקיום המצוות עם חיות וחמימות, עי"ז הוא מנצח את כל שאר הגוים, ונהי' "בהניח ה' אלקיך לך מכל אויביך מסביב" במלחמתו הרוחנית, וזה ממשך ומוריד בפועל את ה"והי' בהניח ה' אלקיך לך מכל אויביך מסביב" כפשוטו למטה מעשרה טפחים, שאזי הוא יוכל להלחם בעמלק כפשוטו, עד לאופן ד"תמחה את זכר עמלק",

ואל לו לחשוב שהקב"ה בחר בקץ מסויים שבו תבוא הגאולה, ואין ביכולתו לפעול שיהי' "אחישה" – אלא עליו לדעת שהדבר תלוי בעבודתו, עי"ז שהוא נלחם עם ה"ראשית גוים עמלק" ועם "כל אויבך מסביב" כפי שענינים אלו הם ברוחניות בעבודת ה', זה יקדים, ימהר ויביא את הגאולה ע"י משיח צדקנו, שאזי ינצחו את כל הגוים ובנ"י יצאו מגלות לגאולה,

דכאשר יקיימו בני ישראל את ה"מחה תמחה", יקיים גם הקב"ה את ה"מחה אמחה"²⁵, וכמבואר²⁶ שמלחמת עמלק נוגעת למעלה (אצל הקב"ה), שהרי "אין שמו שלם ואין כסאו שלם עד שימחה שמו של עמלק"²⁷, וכמ"ש²⁸ "כי יד על כס י-ה מלחמה לה' בעמלק מדור דור", כפי שהוא מפרש בתרגום²⁹ על המילים "מדור דור" – "דרא דמשיחא",

יבוא ויגאלנו ויולכנו קוממיות לארצנו בקרוב ממש.

(משיחת ש"פ תצוה, פ' זכור, י"א אדר ה'תשל"ב - בלתי מוגה)

(23) שה"ש ח, ו. וראה ד"ה באתי לגני תשי" ס"ב (סה"מ תשי" ע' 113). ד"ה זה תשי"ב ס"ג (סה"מ מלוקט ח"א ע' כב-ג). ועוד.
(24) ראה לקו"ש חכ"א שם ע' 195. וראה שם בהע' 62.
(25) פרש"י בשלח שם, טז. תנחומא ס"פ תצא. פסיקתא דר"כ ופסיקתא רבתי פ' זכור. מדרש תהלים ט, ז.
(26) בשלח שם.
(27) שמואל א' טז, ז.
(28) בשלח יז, יד.
(29) יונתן בן עוזיאל.

בענין ד"אשר קרן¹⁶ בדרך¹¹:

עמלק מנסה לקרר את היהודי ע"י היצר הרע שבא וטוען כלפיו: מה אתה מתפעל מכך שהקב"ה חולל נס, הרי אצל הקב"ה זה כלל לא פלא! הקב"ה ברא את כל העולם, והוא בעה"ב עליו וביכולתו לעשות עם העולם מה שהוא רוצה, ומה ההתפעלות מכך שהקב"ה בקע את ים-סוף¹⁷, הרי עבורו אין זה פלא כלל, ומה הרעש הגדול ("דער געוואלד")?

הרי הבעש"ט¹⁸ אומר – על הפסוק¹⁹ "לעולם הוי' דברך נצב בשמים", שמוכרח הדבר שבכל רגע ורגע הקב"ה מהווה את העולם כולו מחדש ע"י דבר ה', ולולא זאת אין העולם יכול להתקיים, וכפי שאומרים "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית"²⁰, ואם-כן, מה הפלא הגדול בכך שהקב"ה פעל שים-סוף יבקע ברגע זה ולא ימשיך כדרכו בדרך הטבע?! הרי זה כלל אינו חידוש ("ניט קיין געוואלד"), כי אם ה' הקב"ה מפסיק לרגע אחד להמשיך חיות חדשה, כל המציאות של ים-סוף היתה מתבטלת, ויתירה מזו, הוא אינו זקוק להפסיק את החיות החדשה, אלא די בזה שלא ירצה בים-סוף, אזי בדרך ממילא מתבטלת כל המציאות של מי ים-סוף; ומהי ההתפעלות הגדולה מכך שהקב"ה פעל שלרגע קצר ים-סוף ישתנה, הרי זה בכלל לא פלא, ומדוע הנך מסתובב ("גייסט ארום") בהתפעלות?

וזוהי המלחמה הרוחנית שיהודי צריך לנהל כנגד עמלק – שלא יפעל בו את ה"אשר קרן בדרך", לא לתת לעמלק לקררו.

וללא הבט על טענתו של עמלק שאין מה להתפעל מכך שהקב"ה עשה לו נס, יודע היהודי שטענת עמלק היא בגלל ש"יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו", שעמלק רק מחפש למרוד בהקב"ה, וביודעו זאת, אינו מתפעל מכך ועובד את הקב"ה כפי הדרוש.

ה. אמנם, עצם הדבר שיהודי שומע את טענתו של עמלק הרי זה כבר מורה על חסרון בו, שהרי כיצד יתכן שיהודי, "חלק אלקה ממעל"²¹, ישמע את טענתו של עמלק, איך הוא יכול לשמוע את עמלק מדבר עמו? אלא סימן שחסר אצלו בהתקשרות, וכידוע הפתגם²² ש"כאשר קשורים למעלה לא נופלים (או שומעים מה קורה) למטה", וכיון שיהודי זה שומע את עמלק טוען את טענותיו, הרי זה סימן שאינו קשור למעלה כפי שצריך להיות; וכפי שראו זאת במלחמת עמלק כפשוטו, שעמלק נלחם רק עם אלו שהיו במצב ד"נחשלים אחרים"¹¹, משא"כ היהודים שהיו בתוך הענן, אליהם לא יכול ה' לגשת מלכתחילה, כפי שרש"י מפרש שם¹¹.

אעפ"כ אומרים, שללא הבט על-זה שיהודי נמצא במצב שעמלק יכול לבוא אליו ולטעון שאין מה להתפעל מכך שהקב"ה יכול לעשות נס, והוא אף שומע את טענותיו – אעפ"כ היהודי אינו מתפעל מכך, נלחם בעמלק ולא מניח לו לקררו מעבודת ה'.

ואדרבה, מזה גופא שעמלק מחפש לקרר יהודי, "אשר קרן בדרך", מוכח שיהודי מצד עצמו הוא חם ("א ווארימער איד"), שהרי מתי שייך לקרר – דוקא כשהדבר עצמו חם, אבל

(16) ראה תנחומא עה"פ (ט) – הובא בפרש"י, שהוא

ל' קור. וראה לקו"ש חט"ז ע' 202 הע' 83.

(17) בענין הקשר שבין קרי"ס למלחמת עמלק – ראה

לקו"ש שם; ח"א ע' 7-76.

(18) ראה שעהיה"א פ"א.

(19) תהילים קיט, פט.

(20) ברכת יוצר אור.

(21) תניא רפ"ב.

(22) לקו"ש ח"ב ערב, א.

הרמב"ם אומר³⁰ שהמציאות משנה את הדעות ואין הדעות משנות את המציאות. כאשר יש למישהו שיטה ידועה והוא רואה שהמציאות שונה, עליו לשנות את דעתו לפי המציאות ולא לחתוך את המציאות לפי דעתו.

ומלבד זאת, כשם שרואים אנו בכל הענינים שלא נוגע אם יש להם מקום בשכל או לא, אלא כאשר הולכים בתוקף ועם מסירות נפש – פועלים, ככל הדוגמאות הנ"ל, כך גם כאשר יעסקו בהפצת המעינות דתורת החסידות, יפעלו שיהי' ה"יפוצו מעינותיך חוצה", וזה יביא ממילא את ה"קאתי מר"³¹.

ח. (כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן את הניגון של ג' הבבות של הבעש"ט הה"מ ואדמו"ה"ז, ניגון הבינוני, ואח"כ אמר:)

כ"ק מו"ח אדמו"ר אמר כמה פעמים³², שעכשיו אוחזים כבר בסוף הזמן ד"הנה זה עומד אחר כתלנינו"³³, שזה נאמר על משיח. כותל הכוונה לכותל שנוצר מ"עוונותיכם מבדילים"³⁴, שזהו כותל המפסיק בין ישראל לאביהם שבשמים.

משיח כבר ישנו, רק שהוא עומד אחר כתלנינו, אחרי הכותל שאנחנו עשינו. צריך רק לשבור את הכותל המפסיק – ויש לנו את משיח.

הענין של משיח החל כבר מהחורבן, כפי שהגמ' אומרת³⁵ שבשעת החורבן נולד מושיען של ישראל. וכמעט בכל דור ודור ישנו משיח³⁶, אלא שהדור לא זכה שהוא יתגלה בו.

(30) להעיר ממו"ח ח"א פס"ח "לפי שאין הדעה בפועל דבר זולת מה שנודע" אך כנראה אין זה הכוונה בהשיחה.

(31) אגה"ק הידוע דהבעש"ט – נדפס (גם) בכתר שם טוב (הוצאת קה"ת) בתחילתו. ובכ"מ.

(32) ספר השיחות תרצ"ו-ה'ש"ת ע' 316. ועוד.

(33) שה"ש ב, ט.

(34) ע"פ ישעי' נט, ב.

(35) ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד. איכ"ר פ"א, נ.

כך בכל דור.

ובפרטיות ישנן שנים מסויימות, שאלו הן השנים שנאמרו עליהן קיצים. ה' הקץ של רש"י³⁷ ולא זכו לזה; ה' הקץ של הזהר³⁸ בשנת ת"ח ולא זכו לזה וכו'³⁹.

הי גם הענין דשלמה מולכו⁴⁰ שהי' מקובל גדול ומסר את נפשו כדי להתווכח עם "אבי אבות הטומאה" ברומי, ורצה להביא את הגאולה. אלא שהדור לא זכה לזה והוא זכה להשרף על קידוש השם (שהבית יוסף כל ימיו ביקש לזכות לזה⁴¹), וממנו נשאר ספר עם דגל שתלוי בבית הכנסת בפראג, שזה מוסיף חיזוק בגאולה [או שאמר כ"ק אד"ש: להאמונה בגאולה].

עתה כבר עברו כל הענינים, כלו כל הקיצים⁴², והרבי אמר⁴³ שעכשיו הקב"ה הצית כבר את כותלי הגלות.

על כאו"א לדעת שזה תלוי בו. ישנם פכים-קטנים שצריכים לבררם, ועל כאו"א לידע שמתכוונים בזה אליו, שהוא צריך לברר את הפכים קטנים והוא צריך להפיץ את מעיינות תורת החסידות.

וזה ישבור את הכותל, ויביא את משיח בגלוי, למטה מעשרה טפחים.

(36) פי' הברטנורא למגילת רות. וראה שו"ת חת"ס חו"מ (ח"ו) בסופו (סצ"ח). וראה שד"ח פאת השדה מערכת האל"ף כלל ע. ועוד.

(37) ראה פרש"י דינאל ח, יד. פרש"י סנהדרין צז, ב. – ד"ה ותשקמו.

(38) ראה זוהר ח"א קיז, א. קיט, א. קלט, ב (במהנ"ע). ח"ב י, רע"א. ח"ג רמט, א (ברע"מ). רנב, א. תקו"ז בהקדמה (ד, ב). ועוד.

(39) ראה גם לקו"ש ח"כ ע' 234.

(40) צמח דוד ה"א רצ"ג. סדה"ד ה"א רצ"ד.

(41) ראה לקו"ש ח"א ע' 176. ושי"נ.

(42) סנהדרין צז, ב.

(43) אגרות-קודש ח"ו ע' שעב. הועתק ב"היום יום"

בתחילתו.

גם היום אפשר לנצח במלחמת עמלק!

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"*

א. שבת¹ זו נקראת "שבת זכור" על-שם פרשת "זכור את אשר עשה לך עמלק"² שקוראים בתורה בסיום וחזרתם קריאת הפרשה, והרי "הכל הולך אחר החיתום"³.

כמדובר כמה פעמים, כל ענין בתורה הוא הוראה⁴ עבור כל בני ישראל בכל הדורות ובכל המקומות – איך להתנהג בחייהם כאן למטה בעוה"ז הגשמי. כך גם בענין פ' זכור שהיא הוראה לכל אחד ואחת מבני ישראל בכל הדורות כולם עד דורינו זה, שלכן מחוייבים לקרוא פרשה זו בתורה.

בפרט לאור פסק-דין הרמב"ם⁵ שיש "לזכור תמיד מעשיו הרעים כו", וכלשונו בספר המצוות⁶ "ולשנוא אותו בכל עת ועת", שמכך מובן כי ענין זה צריך להיות בתמידות, מוכרחים לזכור בכל יום ויום את אשר עשה עמלק לבני ישראל וכן לנהל איתו בתמידות מלחמה

– מובן בפשטות שמענין כזה יש ללמוד הוראה לכל יהודי בכל הזמנים כולם, כדלקמן.
ב. בנוגע למועד המלחמה בעמלק אומרת התורה שהיא תהי' דוקא "בהניח ה' אלקיך לך מכל אויביך מסביב"⁷.

וצריך להבין: לשם מה זקוקים היום לקיום מצות "זכור את אשר עשה לך עמלק" בשעה שלכאורה אין בכך כל תועלת – כי גם אם תהי' הזכירה כדבעי, אין אפשרות לצאת ולהלחם בו?

והביאור יובן בהקדים מצות זכירת עמלק ברוחניות שישנה גם כיום: הדנה, אע"פ שהתורה עצמה אומרת שמלחמת עמלק תהי' דוקא "בהניח גו' מכל אויביך", אין להסיק מכך שכעת הדבר לא תלוי בו, אלא אדרבה, גם הקיום ד"בהניח גו' מכל אויביך"

ההנחה. המו"ל.
(2) תצא כה, יז ואילך.
(3) ברכות יב, א.
(4) ראה רד"ק לתהלים יט, ח. ס' השרשים שלו ערך ירה. גו"א ר"פ בראשית. וראה זח"ג, נג, ב.
(5) הל' מלכים פ"ה ה"ה.
(6) מצות עשה קפט.
(7) תצא שם, יט.

(* חלקים קצרים משיחה זו הוגהו ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונדפסו בלקו"ש ח"י"ט ע' 221 ואילך. לפנינו מובא תרגום חפשי מההנחה (בלתי מוגה) דשיחה זו כפי שנדפסה בשיחות קודש תשל"ב ח"א ע' 475 ואילך. לכללות המבואר בשיחה זו ראה לקו"ש חכ"א ע' 89 ואילך. ע' 190 ואילך. המו"ל.
(1) סעיפים א-ב הם תקציר מעובד ומלוקט ממספר קטעים בשיחות קודש שם ע' 470 ואילך, מפאת אריכות הדברים בהנחה. מסעיף ג' ואילך הוא תרגום צמוד ללשון

קשור לעבודתו – עי"ז שילחם ב"כל אויביך מסביב" כפי שזה בעבודה הרוחנית, הרי זה יביא את קיום הדבר גם כפשוטו.

כיצד נלחמים עם "כל אויביך מסביב" בעבודה הרוחנית? – על-ידי המלחמה ב"ראשית גוים – עמלק"⁸, שעמלק הרי הוא ראשית ושרש ומקור דכל הגוים, ועי"ז שיהודי נלחם ב"ראשית גוים עמלק" בעבודתו הרוחנית, הרי בדרך ממילא ינצח את "כל אויביך מסביב" בעבודתו הרוחנית, וכך ימשיך ויפעל ענין זה ד"בהניח גו'" גם כפשוטו, ואזי יוכל גם להלחם בעמלק בגשמיות – מצות מלחמת עמלק כפשוטו⁹.

ג. כיצד מגיעים למלחמת עמלק ברוחניות?

הנה הכח למלחמה זו והתחלתה ניתן כבר בתחילת הפרשה "זכור את אשר עשה לך עמלק" – מצות זכירת עמלק¹⁰:

כאשר יהודי נזכר במה שעמלק עשה לבני ישראל, ומתבונן בזה בשכלו – לא רק התבוננות בכללות הענין בבחי' "מקיף", אלא התבוננות פנימית בפרטי הענינים: מתי זה הי', כיצד זה אירע, באיזה מעמד ומצב היו אז בני ישראל, "ואתה עיף ויגע"¹¹, ובאיזה מעמד ומצב הי' אז עמלק – "ולא ירא אלקים כו"¹¹ –

ובדיוק הלשון – "ולא ירא אלקים": אין הכוונה שעמלק לא ידע מהקב"ה, אלא הוא אכן ידע שיש "אלקים" אבל "ולא ירא אלקים" – הוא לא פחד ממנו, ולא כמו שהי' בפרעה, שאמר "לא ידעתי את הוי"¹², היינו, שלא ידע ממנו ובמילא אם אינו יודע מהקב"ה לא שייך שיפחד ממנו; משא"כ אצל עמלק הי' עוד למטה מזה: הוא ידע שיש בורא עולם, הוא ידע ששמו אלקים, שפירוש הפשוט של המלה "אלקים" הוא "בעל היכולת ובעל הכחות" כפי שמפרש בשו"ע בפ' המלות¹³, כלומר, הוא גם ידע שביכולתו לעשות הכל, ואעפ"כ "ולא ירא אלקים" – הוא לא פחד ממנו.

זהו ענינו של עמלק – "יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו"¹⁴: הוא "יודע את רבונו", זאת-אומרת, לא זו בלבד שהוא מודע לכך שישנו אלקים היכן-שהוא, אלא הוא יודע שזהו רבונו, רבון ובעל-הבית עליו, וביודעו שזהו רבונו הרי הוא "מתכוין למרוד בו", כלומר, הוא לא עושה סתם במזיד היפך רצונו של הקב"ה או לתיאבון (כיון שיש לו תאוה חזקה לזה עד שאינו יכול להתאפק), אלא הוא "מתכוין למרוד בו", כל כוונתו היא רק למרוד בהקב"ה – לא במזיד, לא מחמת תאוותו ועאכו"כ שלא בשוגג, יש לו כוונה אחת ויחידה שבגללה הוא עושה ההיפך מרצונו של הקב"ה, והיא – למרוד בו!

וכאשר יהודי מתבונן בכל זה, "יחם לבבו"¹⁵ כדי להלחם בעמלק בעבודתו הרוחנית, ועי"ז שיהודי נלחם עכשיו עם עמלק בעבודתו הרוחנית זה יביא את האפשרות להלחם בעמלק כפשוטו ולקיים את המצוה ד"תמחה את זכר עמלק"⁷ בגשמיות.

ד. במה מתבטאת המלחמה בעמלק בעבודה הרוחנית?

(8) בלק כד, כ.	(12) שמות ה, ב.
(9) נתבאר כאן (עוד) הוראה ע"ד ענין ה"קץ" וגאולה –	(13) או"ח ס"ה.
הובא לפנינו בסיום השיחה.	(14) נסמן בלקו"ש שם ע' 193 הע' 38.
(10) רמב"ם מ"ע קפט.	(15) ל' הכתוב – שופטים יט, ו.
(11) תצא שם, יח.	